

יומן החדשות

טוב שמן טוב משם טוב

הבימאי לא מסתפק בסרם. משפץ אותו לפי הקושה

זה היה מתאים לישראל — בומנו הוצג כאן הקשר היהודי תחת הפירסום. זכה בפרס דקל הזהב. כמוכן שהפרס שבו זכה הקשר היה רק פרס סזאר, אבל מפרסמו החליטו באותה השעה שהפרס הזה לא מספיק ידוע, ולכן הרביקו לו, לא פחות ולא יותר, את הפרס הגרול של פסטיבל קאן.

עתה נמצא להם אח ורע בבירד, סירטם של הבימאי אלן פארקר והמפיק אלן מרשאל. סרט זה זכה בקאן בפרס מיוחד של חברי-השופטים, אבל במסע-הפירסום לסרט כלונדון השתמשו במונח "הפרס הגרול", שהוא כמוכן דקל הזהב, ש"הועלה השנה פה אחד לסרט היוגוסלוי אבא נסע לנסיעת עסקים.

מפיצי הסרט טוענים, שהפירסום המטעה הזה בושל עליידי הבימאי פארקר (החומה, אכס-

בימאי פארקר גדול, אבל לא דקל

פרס של חצות) והמפיק, וכי הם מתכוונים כי החלט להמשיך במסע-פירסום כרוח זו לא רק כלונדון, כי אם גם בפרובינציות. אשר לפארקר — הוא מנהל מילחמת-נזקם בעיתונאים המו-קיעים אותו, בכך שהוא מדליף כל העת הכרות בגנותם.

מי הוא ערבי טוב?

האגודה למען האיסלאם

לא התפעלה מערביות האמריקאית

אנרי לאוטו, שחקן אמריקאי צעיר, נאלץ לפי רוש מסידרה טלוויזיונית בשם אנשי הלילה רק משום שהאגודה למען האיסלאם טענה שהופעתו בסרט מעליבה ופוגעת.

לאוטו בעצמו סיפר גירסה מפתיעה בדבר יח סיו עם אותה אגודה. הוא טען, כי אומנם מחאתם מוצרית וכי העלה את שם "אללה" כמה פעמים בסרט, וכי אולי הדבר פוגע, אבל, להגנתו אמר, כי אפילו התנצל לפני הקבוצה, שאיש לא שמע עליה לפני כן. הוא אמר כי חברי האגודה דווקא נתנו לו הרבה עצות טובות ולימדו אותו, למשל, כיצד ערבי מגהק בהנאה אחרי הארוחה, אם כי הוא בעצמו לא עשה זאת לפני המצלמה.

כשחשב לאוטו לתומו, כי אי-ההבנה הסתיימה, אחרי שכינס מסיבת-עיתונאים להנצחת הפיוס בחיבוקים ובנשיקות, גילה כי מסעי-ההפחדה נגדו רק התחוק, עצרו אותו ברחוב, צעקו לעברו ואיימו עליו. ואו התגלגלו הדברים ככדור-שגלג: השחקן יצא לפגוש נציגים של הליגה הערבית ברומא ואפילו נפגש עם כמה דיפלומטים ערי-בים שהיו, לדבריו, "מרגיעים ומשתפיי-פעולה". אך כשהסרט נכנס לשבוע האחרון שלו (האפי-זודה 30) החליט לאוטו לפרוש. האימוים הפכו לבלתי-נסבלים וכוונו אל מישפחתו ואל אשתו ההרה. האגודה למען האיסלאם קיבלה את פרי-שמו בכריכה, והוא הופיע באפיוורת-פרייה כתפי-קיד אביו של הגיבור שאותו שיחק קודם לכן. אבל מפיקי-הסידרה טרם נואשו, והם מבטי-חיים שתהיה לה המשך, דווקא בגלל אופיו של הגיבור הערבי, שהתחבב על הקהל.

תדרוך

חובה לראות

תלאיבוב: קאוס, צ'אינה-טאון, אמד-אוס, לחיי אהבותינו, המעבר להודו, ירושלים: המעבר להודו, כארמן, העדר, אמדאוס.

היפה: המעבר להודו, דמעות של שתיקה.

מישל פיפר - להיחלץ מן הבישוף

(סופרמן) וגם בכשפים של העבר (אות משמיים), נעזר כאן בצלם-צמרת, ויטוריו סטורארו, כדי להגיש מהתלה ציורית מאוד, ציבוענית מאוד ובסך הכל מהנה למדי. השחקן ההולנדי רוטגר האואר (האנדרואיד מבליד ראנר) הוא אביר אמיץ וחמור-סבר, מישל פיפר היא תמונה מאוד, אם כי נדמה שחשה יותר בנוח ברומן ליל, מאתני ברודריק משעשע בדמות הכייס הצעיר וליאו מקקרן גונב את ההצגה בכל פעם שניתנת לו ההזדמנות. בתפקיד הזויר השיכור.

נץ במקום

צפרדע

ליידי נץ (סטודיו תל-אביב, ארצות-הברית) - אבירים, גבורה, ימי-ביניים, כשפים, מחילות תת-קרקעיות ועלמות ענוגות. כל אלה נועדו כנראה, לפי נוסחת הוליווד, להתאים במיוחד לדרישות הקהל הקיצי. במיקרה זה, יתכן שרצדק איתם, הילדים ילכו לראות את הסרט, ישכחו את המחשב שבבית, ישקעו באגדות מופלאות, ואילו המבוגרים יתפתו מה ושמ להיסחף גם הם על כנפי-הדמיון.

זהו סיפור על אהבה בלתי-אפשרית. הוא, האביר השחור, הופך כל לילה לזאב טורף. היא, העלמה בהירת-השיער והזהרת, פושטת צורה עם הנץ החמה, והופכת לנץ ירוק-עיניים. הזריחה והשקיעה הם הרגעים היחידים שבהם ידיהם כמעט נוגעות - כמעט, אבל לא לימרי. את הקללה הנוראה הזאת הביא עליהם בישוף רשע, שהיה גם הוא מאוהב בגברת הצעירה ולא יכול היה לשאת את סירובה.

מי שנוזר לבטל בסופו של דבר את הכישוף הנורא הם שניים: כייס צעיר, המנהל דר-שיח מתמיד עם אלוהים (הוא מדבר, אבל הכליכול מסרב להשיב), וזויר שתיין שהיה אחראי, בעקיפין, לאסון. בעזרתם חוזר הזוג המוזר לעיר אקוילה, שם שוהה הבישוף הרע, ושם, במועד מופלא שבו יום וילה חד המה, הם ניצבים מול הנבל שאימלל אותם במשך שנותיים.

ריצ'רד דונר, בימאי שעסק בעבר גם במופלאות העתיד

בונד -

לפנסיה!

רצה בעיניים (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) - הגיע הזמן שמישהו יתחשב בגילו המתקדם של גיימס בונד ויוציא אותו לגימ' לאות. לא נאה לאדם בגילו ובמעמדו לרוץ. לקפוץ ולהשתובב כמו נער חסר-אחריות. מה עוד, שנייה כמה שנים אזל כל מלאי ההמצאות שהחזיקו אותו על הרגליים בתחילת דרכו. החתי-כות שהוא שולף אינן עוצרות נשימה, ואילו הקמטים שנחר-שים בפניו מעידים שלא נוח לו רכל המהומה הזאת. המת-חוללת סיבוב.

למרות הכל, הוא ממשיך לרכוב. כנראה שכל עוד יכניסו סרטינו כסף, ייאלץ לעשות זאת. למרבה הצער, הפעם הוא מתבקש להציל את עמק סיליקון בקליפורניה מפני שואה, כאשר קאמפיליסט מטורף ממוצי גרמני מתכנן להפוך את המקום - לבל-יבה של תעשיית האלקטרוניקה בארצות-הברית - לחלק נוסף מקרקעיתו של האוקיינוס השקט. כל זאת, כמוכן, במיסגרת מוזימה להשתלט על העולם, לשים קץ למישטרים הדמוקרטיים ובכלל, לחסל את המין האנושי.

כל העניין לא רק מצוץ מן האצבע, אלא גם מושאל מכל מיני סרטים אחרים ומצלחים יותר, הרשע, לדוגמה, הוא תוצר של ניסויים גנטיים באחריות הדוקטור מנגלה.

או, למשל, מיכרות מתחת לאדמה, שבהם מתבשלות תוכ-ניות אפלות. הדוגמה הקרובה יותר היא, כמוכן, אינדיאנה ג'ונס והמיקדש הארוך.

בולשיט -

מולדת

ראמבו (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - משחק דמים - חלק ב' או ראמבו הוא מסוג הסרטים, שלמעשה כל שורה נוספת עליהם בעיתון היא עוול נוראי. עוול - משום שכל ביקורת הגיונית תחטא למציאות. אם במשך כל-כך הרבה שבועות גורף הסרט את כל הקומות האפשריות בארצות-הברית - ארץ שאינה סובלת מבצורת קולנועית - אין זאת כי אם זה המוצר שהקהל מבקש, וכמו שנאמר כבר, כל קהל אוכל בהנאה את הסרט שלו הוא ראוי.

אבל יותר מזה: כל שורה בעניין זה היא עוול נוראי, כי המשמעות היחידה של הצגירה הזו היא הפידיון בקופה. במה מדובר? בניצול מחפיר ומביש של סיסמה שוביניסטית כמו "הייתי רוצה רק שהמולדת שלנו תאהב אותנו קצת כמו שאנו אוהבים אותה הרבה".

איזה לב לאומני לא יתמוסס נוכח תחינת הגיבור הזה, הראוי לאות המופת, הגבורה, הנאמנות ולכל הנל-שים שטרם הומצאו בתולדות כל המלחמות הנחמדות שהיו מעולם! ראמבו הנועז - שהיה שער לעזאזל כשרצה להשתקם אחרי שהקיז את דמו למען עמו בווייט-נאם והשריף לא נתן לו, והוא הראה לשריף ולעוד כמה חר'ה כמותו את נחת זרועו - חוזר

רוג'ר מור וגרייס גונס - יגע ומייגע

אז מה יש לסרט הזה לתרום בכל זאת, משלזו אז כך. יש טירה מרהיבה ליד פאריס, טירת-שאנטיאי, שהיא אכן אתר-תיירות מבוקש בצרפת. יש מירדף די משעשע ברחובות פאריס, שבו נאלץ בונד לנהוג בחלק קידמי של מכונית, אחרי שחלקה האחורי נתלש בהתנגשות. יש מירשעת בדמות גרייס גונס, שכישרון המישחק שלה שואף לאפס, ואילו צורתה החיצונית מזכירה סרטי אנימציה. ויש בונד - שוב רוג'ר מור - ג'נטלמן בריטי חייבני, העובד קשה מדי, בהתחשב בגילו.

סילבסטר סטאלונה - מי צריך צבאו

לתופת להוכיח כי למעשה ארצו לא למדה כלום. האמריקאים כולם מפקירים את נעדריהם ואינם רוצים שימצאו אותם. הווייט-נאמים - חיות צמאות דם ואינקוויזיטורים מלוכסני עיניים והרוסים - סאדיסטים מפגרים. בעצם, מי היה צריך צבא להילחם בווייט-נאם, למה לא קראו לראמבו - ודי!?